

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Milady Tomkové, Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatele **Y. B.,** za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2007, č. j. 59 Az 85/2005 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2007, č. j. 59 Az 85/2005 – 72, nebyl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud usnesení odůvodnil tím, že v potvrzení o osobních, výdělkových a majetkových poměrech, které stěžovatel předložil, neuvedl žádné příjmy, ani majetek, který by vlastnil a uvedl, že studuje češtinu, nemá právo být zaměstnán a za ubytování platí 2000 Kč měsíčně. Na základě výše uvedeného zjištění dospěl krajský soud k závěru, že u stěžovatele nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, neboť věrohodně neprokázal své majetkové poměry, když v prohlášení o majetkových poměrech neuvedl žádný příjem a přitom za ubytování v soukromí platí nájem ve výši 2000 Kč měsíčně.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil s tímto usnesením nesouhlas a namítal, že nepřítomnost právníka a tlumočníka vedla k jednostrannému hodnocení situace. Byly podle něj porušena ustanovení §§ 3, 4, 14, 15 a 17 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Dále poukázal

na čl. 37 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod a § 4 a 17 správního řádu. Proto se domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo vnitra ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stěžovatel o důvodech a skutečnostech, ze kterých krajský soud jeho žádost o ustanovení advokáta zamítl, nic neuvedl, např. zda krajskému soudu vůbec umožnil posoudit otázku naplnění podmínky stanovené v § 35 odst. 8 s. ř. s., že jsou u něj předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků vzhledem k jeho majetkovým a osobním poměrům. Pokud stěžovatel nebyl krajskému soudu nápomocen, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno, potom není jeho nesouhlas se zamítavým rozhodnutím na místě a jeho kasační stížnost je nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud dovodil podle obsahu kasační stížnosti, že se stěžovatel dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se splnění podmínek pro ustanovení zástupce.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 věta prvá s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaných ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Jednak se jedná o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a jednak je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se krajský soud zabýval splněním první zákonné podmínky, a když shledal, že není splněna, druhou podmínkou se již pro neúčelnost nezabýval.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinnost doložit nedostatek prostředků jednoznačně na účastníkovi řízení, aby soud mohl posoudit, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, uveřejněné pod č. 537/2005 Sb. NSS).

Podle stěžovatelem vlastnoručně vyplněného potvrzení o výdělkových a majetkových poměrech je bez příjmu a jakéhokoliv osobního majetku. Tato tvrzení jsou však v rozporu se skutečností, že je ubytován v soukromí a za toto ubytování platí měsíčně 2000 Kč. Krajský soud proto nepochybil, když dovodil, že stěžovatel věrohodně neprokázal své majetkové poměry, a proto nesplňuje podmínky pro osvobození od soudního poplatku, a tím se i vylučuje splnění podmínky pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s.

Jak na to také ministerstvo vnitra ve vyjádření důvodně poukázalo, stěžovatel se k důvodům, pro které mu nebyl ustanoven advokát, vůbec nevyjádřil, takže pochybnosti o pravdivosti jím uvedených skutečností nadále přetrvávají.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť by to bylo nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu vnitra žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu